

[Erling Dinesen.]

Der er også peget på bestemmelsen i § 61 om understøttelse under konflikt, hvor reglerne ikke er i overensstemmelse med den af ILO vedtagne konvention nr. 102, men vi har også her forstået på arbejdsministeren, at dette forhold vil blive bragt i orden.

Når det gælder pensionisterne, har arbejdsministeren foreslået helt andre regler end de regler, der var enighed om i Wechselmann-udvalget. Der har da også været nogen betænkelighed i arbejdsløshedskasserne ved at godkende arbejdsministerens forslag, og vi har haft de samme betænkeligheder i socialdemokratiet. Jeg vil gerne sige, at vi kan tiltræde de foreslåede regler bortset fra § 64, stk. 1, sidste punktum, som vi foreslår skal udgå. Vi mener dels, at bestemmelsen er vanskelig at administrere, dels at den i mange tilfælde vil virke urimelig, og derfor bør den efter vor opfattelse fjernes.

En nydannelse er det foreslåede ankenævn. Det er sikkert en udmærket foranstaltning, men jeg er ikke sikker på, at den sammensætning, man har valgt, er sagligt forsvarlig. Den er jo heller ikke i overensstemmelse med Wechselmann-udvalgets indstilling og heller ikke i overensstemmelse med organisationernes ønske, og navnlig mener jeg, at de sagkyndige medlemmers antal ikke slår til. Der var enighed i Wechselmann-udvalget om to repræsentanter fra LO og to repræsentanter for Arbejdsgiverforeningen, og det var efter min opfattelse en sagligt rigtigt repræsentation, bl. a. fordi arbejdsløshedskasserne repræsenterer vidt forskellige grupper af lønmodtagere med vidt forskellige vilkår; der er f. eks. de store grupper af faglærte og ikke-faglærte arbejdere, og der er de meget store grupper af funktionærer, som jo har helt andre vilkår, og hvis problemer er forskellige fra dem, der gælder for andre lønmodtagere. Derfor synes jeg ikke, det er nok med en repræsentant fra hver side i dette ankenævn, der bør være to fra hver side. Det er baggrunden for vort ændringsforslag herom, og jeg begriber egentlig ikke, at arbejdsministeren ikke har kunnet tage det.

Om de øvrige ændringsforslag, som socialdemokratiet og SF har stillet, vil jeg gerne sige, at det første drejer sig om det urimelige forhold, at kommunerne et helt år skal betale statens andel af udgifterne ved drif-

ten af arbejdsformidlingskontorerne, før man opnår nogen form for refusion. Det er mange, mange millioner kroner, staten på denne måde skylder kommunerne, og det er jo penge, som kommunerne har hårdt brug for. Jeg synes, det virker helt urimeligt ikke mindst på baggrund af, at regeringen også vil begrænse kommunernes lånemuligheder, og når man i øvrigt tænker på den kreditstramning, vi har her i landet i øjeblikket. Det, vi har foreslået, er en ret til en løbende a conto-udbetaling til kommunerne, og jeg vil altså også gerne anbefale dette ændringsforslag.

Hvad angår ændringsforslagene vedrørende de mobilitetsfremmende ydelser og vore principielle ændringsforslag om sikring af en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, behøver jeg ikke at gøre så forfærdelig mange bemærkninger, selv om jeg egentlig havde lyst til det. Jeg har ganske klart ved første behandling givet udtryk for, hvad vi mener, og jeg skal derfor ikke gentage det nu, ingen kan være i tvivl om det standpunkt, socialdemokratiet har til dette spørgsmål. Lad mig bare sige, at der jo ikke har været nogen som helst mulighed for at få disse forhold realitetsdrøftet i udvalget; arbejdsministerens forslag kunne der på disse punkter ikke pilles ved. Det var for os helt afgørende spørgsmål, men disse forhold var altså fastlåst af de tre regeringspartier. Den virkelige erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til arbejdsløse, der uden egen skyld er blevet ledige, vil man ikke være med til at sikre, selv om arbejdsministerens parti tidligere har været enig med socialdemokratiet herom. Alligevel vil jeg altså anbefale tingets medlemmer at stemme for vore ændringsforslag, hvad angår disse spørgsmål.

Lad mig så føje til, at det kan jo ikke være af økonomiske grunde, at arbejdsministeren har afvist vore ændringsforslag om forbedrede arbejdsløshedsydelse. Arbejdsministeren har stillet ændringsforslag om en regulering af arbejdsgiverbidraget til forsikringen, det vil give ca. 45 mill. kr. mere om året til statskassen, og dette beløb vil jo stort set, i alle tilfælde hvis man fører en fornuftig beskæftigelsespolitik, kunne dække de merudgifter, som vore forslag indeholder. Der er altså penge nok til løsnin-gen af disse problemer, og en saglig begrund-